

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. / /2006

Decizie nr. 801/R

Ședința publică din 26 Octombrie 2006

Completul compus din:

- Președinte
- Judecător
- Judecător

Grefier -

Pe rol judecarea recursurilor formulate de pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE – HARGHITA, cu sediul în municipiul Miercurea Ciuc, str.Revoluția din Decembrie nr.20, județul Harghita și de DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV, cu sediul în Brașov, str. Harmanului nr.50, în nume propriu și în numele și pe seama Autorității Naționale a Vămile București, cu sediul în București, str.Matei Millo nr.13, împotriva sentinței civile nr.1819 din 31 mai 2006, pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr. /2006.

La apelul nominal răspunde pârâta – recurentă Direcția Regională Vamală Brașov prin consilier juridic , cu delegație la dosar (f. și reclamanta intimată SC" "SRL prin avocat , cu împuternicire avocațială la dosar (f.31), lipsind pârâta recurentă D.G.F.P. HARGHITA.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei, constatându-se că sunt îndeplinite dispozițiile prevăzute de art.301 și 302¹ Cod procedură civilă, recursurile fiind declarate în termen, motivate, fiind scutite de la plata taxei judiciare de timbru.

Instanța, față de actele și lucrările dosarului, precum și a cererii creditoarei recurente DGFP Harghita de a se judeca și în lipsă conform disp.art.242 Cod procedură civilă, acordă cuvântul asupra căii de atac exercitată.

Reprezentanta pârâtei recurente Direcția Regională Vamală Brașov solicită admiterea recursului, modificarea hotărârii atacate, rejudecând cauza în fond a respinge acțiunea ca neîntemeiată și a menține procesul verbal de control nr. din 205 încheiat, precum

și Decizia nr.30 din 2005 emisă de D.G.F.P. Harghita, pentru motivele expuse în cuprinsul cererii aflată la dosar.

Reprezentantul reclamantei intimate SC "SRL solicită respingerea recursurilor ca nefondate și menținerea hotărârii atacate ca fiind legală și temeinică, fiind la adăpost de orice critică, pentru motivele expuse în cuprinsul întâmpinării aflată la dosar (f.26-30).

CURTEA,

Prin sentința civilă nr. 1819 din 31 mai 2006 Tribunalul Harghita a admis acțiunea reclamantei SC SRL în contradictoriu cu pârâtele D.G.F.P. Harghita și D.R.V. Brașov și a dispus suspendarea executării procesului verbal de control nr. din 2005, emis de ANAF – ANV, până la soluționarea irevocabilă a cauzei, a anulat Decizia nr. 30/2005 emisă de ANAF – D.G.F.P. Harghita.

Prima instanță a reținut că prin procesul verbal nr. /2005, organele vamale au calculat în sar cina societății majorări de întârziere și penalități aferente drepturilor de import stabilite, în urma constatării că a beneficiat de scutire de plata taxelor vamale conform art. 22 din Legea nr. 133/1999 pentru operațiunile de import cu D.V.I. nr. /2000, /2000 și /2000, la data la care prevederea era abrogată. Instanța a apreciat că nu se poate reține culpa reclamantei câtă vreme taxele vamale au fost greșit calculate pentru că organul vamal nu a cunoscut împrejurarea că dispozițiile legale respective au fost abrogate. Din moment ce taxele vamale efectiv datorate au fost stabilite prin procesul verbal în care s-a constatat că societatea a beneficiat în mod eronat de prevederile legii, deci indirect s-a recunoscut necunoașterea legii, iar reclamanta a fost de bună credință și a achitat suma stabilită cu acest titlu plus comision plus TVA, se consideră că a achitat la termenul scadent și nu poate fi obligată la majorări și penalități de întârziere.

Împotriva hotărârii primei instanțe au declarat recurs D.R.V. Brașov în nume propriu și pe seama ANV București și D.G.F.P. Harghita.

Recurenta D.R.V. Brașov a solicitat modificarea sentinței în sensul respingerii acțiunii reclamantei și menținerii actelor atacate, deoarece în considerente nu este arătat nici un motiv de drept care să fi stat la baza pronunțării hotărârii, nu sunt arătate temeiurile pentru care a fost înlăturate susținerile și apărările sale și că s-a făcut o greșită aplicare a legii, fiind interpretate eronat probele administrate.

În dezvoltarea motivelor de recurs s-a precizat că nu există o culpă a autorității vamale deoarece controlul vamal ulterior are ca obiect încălcarea reglementărilor vamale ca urmare a unor date eronate cuprinse în declarația vamală, care este o declarație pe propria

răspundere întocmită și semnată de reclamantă care în mod greșit a plasat bunurile sub regim vamal de scutire. S-a subliniat că, faptul că inițial autoritatea vamală a acordat scutirea, nu poate duce la înlăturarea dispozițiilor art. 61 alin. 1 din Codul vamal, potrivit cărora se pot recalcula drepturile de import în cadrul controlului vamal ulterior. Recurenta a mai detaliat faptul că reclamanta nu îndeplinea nici condițiile de a beneficia de scutire în temeiul prevederilor Legii nr. 133/1999.

În recursul său, D.G.F.P. Harghita a motivat că Decizia nr. 30/2005 este legală, deoarece autoritatea vamală are dreptul ca într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să efectueze controlul ulterior al operațiunilor vamale, potrivit prevederilor art. 61 din Legea nr. 141/1997 și că în urma controlului s-a constatat că mărfurile importate au fost achitate de societate din sume atrase și nu din sume proprii, contrar prevederilor art. 22 din Legea nr. 133/1999. Recurenta a subliniat că reclamanta, în urma controlului a și achitat taxele vamale calculate dar refuză să achite majorările și penalitățile de întârziere.

Societatea intimată S.C. SRL a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului, reluând starea de fapt prezentată și în cererea de chemare în judecată, invocând și chestiuni de tehnică legislativă, subliniind că nu este vorba de o abrogare a actului normativ ci de respingere de plano a Ordonanței nr. 215/1999, aceasta neavând efect. S-a mai învederat că procesul verbal de control „vorbește despre o eroare”, că nici organul vamal nu a cunoscut dispozițiile noi, ori le-a ignorat pur și simplu, în condițiile în care autoritatea de control al organului vamal care a închis operațiunea trebuia să intervină imediat după vămuire, așa cum a procedat și într-o soluție de speță, privind vămuirea mărfurilor transportate conform facturii I din 2001, emisă de o firmă franceză. Intimata a invocat termenul rezonabil în care s-ar fi putut constata „eroarea”, fiind discutabilă metoda autorității vamale de a „aștepta” 5 ani pentru ca datoria „să producă penalități de întârziere și dobânzi”.

Analizând hotărârea atacată prin prisma motivelor invocate, ținând cont și de incidența prevederilor art. 304¹ Cod procedură civilă, instanța apreciază că recursurile sunt nefondate.

Instanța de fond a făcut o corectă aplicare a legii în raport cu datele concrete din dosar și nu a negat dreptul organelor vamale de a recalcula drepturile de import în cadrul controlului vamal ulterior, dar, în mod justificat nu a omis să constate faptul că eroarea privind acordarea facilității vamale putea și trebuia observată inclusiv de autoritățile vamale. Mergând pe raționamentul recurente, ar trebui acceptată exonerarea de orice răspundere și responsabilitate a persoanelor care îndeplinesc formalitățile vamale, care supraveghează operațiunile și care

acționează în mod automat pe baza datelor cuprinse în declarația vamală dată și semnată pe propria răspundere de persoana în cauză. Un asemenea raționament nu poate fi acceptat și nu poate fi înlăturat și culpa organelor vamale care au obligația în egală măsură de a cunoaște legile în vigoare și a veghea la aplicarea lor corespunzătoare. Termenul în care se poate face controlul vamal ulterior, nu poate fi folosit împotriva celor care au primit liber de vamă și care au beneficiat fie și în mod eronat de facilități acordate în cele din urmă tot de organele vamale. În cazul în speță majorările și penalitățile de întârziere ar fi fost datorate de la data la care s-au stabilit taxele vamale corecte în situația în care nu s-ar fi achitat la scadență.

Ambele recurente invocă și faptul că reclamanta nu ar fi îndeplinit condițiile pentru a beneficia de prevederile Legii nr. 133/1999, în condițiile în care în procesul verbal de control nr. din 2005 care a făcut obiectul contestației, s-a menționat că petenta a beneficiat de scutire la plata taxelor vamale conform art. 22 din Legea nr. 133/1999 pentru operațiunile de import cu cele trei DVI-uri, la data la care prevederea nu era în vigoare, fiind abrogată (fila 11 dosar fond). Situația este cu atât mai gravă cu cât, organele vamale, cel puțin așa rezultă din susținerile formulate în recurs, nu consideră că au obligația unei minime verificări asupra respectării dispozițiilor legale și se prevalează doar de aparența declarațiilor vamale care sunt acte unilaterale, pe proprie răspundere. Controlul vamal ulterior al operațiunilor ar trebui să vizeze atât declarațiile vamale date pe proprie răspundere cât și activitatea personalului vamal sub aspectul vegherii asupra respectării legalității.

Față de cele ce preced, instanța a făcut o corectă interpretare și aplicare a legii, astfel că, văzând și prevederile art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, va respinge ca nefondate ambele recursuri motivate în esență pe aceleași argumente de fapt și de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Respinge ca nefondate recursurile formulate de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, cu sediul în municipiul Miercurea Ciuc, str. Revoluția din Decembrie nr.20, județul Harghita și de Direcția Regională Vamală Brașov, cu sediul în Brașov, str. Harmanului nr.50, în nume propriu și pe seama Autorității Naționale a Vămirilor București, cu sediul în București, str. Matei Millo nr.13, împotriva sentinței civile nr.1819 din 31 mai 2006, pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr.1967/R/2006.

Irevocabilă.

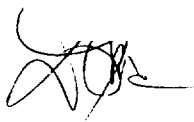
Pronunțată în ședința publică din 26 octombrie 2006.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI,

GREȘIER,

Red.
Tehnodact. /2ex
Jud.fond:
-28.11.2006-